

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku S. J. z dnia 19 marca 2021 roku odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że podstawę do wydania niniejszej decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z 12-04-2021 r. który ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 22-07-2020r.

W 10-leciu liczonym wstecz od daty powstania całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczony nie posiada wymaganego stażu pracy. Udowodniono łącznie 1 rok, 11 miesięcy, 20 dni w tym okres składkowy w ilości 1 rok 5 m-cy i 22 dni przebyte w czasie: 27.06.2016 r.-27.10.2016r. ; 11.05.2017r.-28.02.2018r. ; 01.09.2018r.-30.12.2018r. oraz okres nieskładkowy w ilości 5 m-cy i 28 dni przebyte w czasie: 28.10.2016r.-27.04.2017r. ; 01.03.2018r.-29.08.2018r. ; 31.12.2018r.-24.06.2020r., który zgodnie z art.5 ust.2 w/w ustawy został przyjęty w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej okresów składkowych.

Natomiast ubezpieczony nadal nie posiada również wymaganego stażu pracy na dzień powstania częściowej niezdolności do pracy.

Jednocześnie wskazano, że zgodnie z art.58 ust.4 ustawy emerytalnej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy 30 lat dla mężczyzn oraz jest całkowicie niezdolny do pracy bez względu na to, czy posiada 5- letni okres składkowy i nieskładkowy w ciągu ostatniego 10-lecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Powyższy warunek w przypadku skarżącego również nie został spełniony, ponieważ udowodnił 24 lata, 9 m-cy i 17 dni okresów składkowych.

(decyzja – k. 15-15 verte plik V załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł S. J. wnosząc o ponowne obliczenie przez ZUS stażu jego pracy i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. Skarżący zakwestionował przyjętą przez organ rentowy ilość wykazanych przez niego okresów składkowych tj. 24 lata, 9 m-cy i 17 dni. W ocenie wnioskodawcy ZUS winien przyjąć 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych. Zdaniem skarżącego do dnia 31 grudnia 1998 roku udowodnił 17 lat, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i 1 miesiąc 3 dni okresów nieskładkowych. Natomiast po 1999 roku 6 lat, 8 miesięcy, 26 dni okresów składkowych i 5 miesięcy i 22 dni okresów nieskładkowych.

(odwołanie – k. 3-3 verte)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6-6 verte)

Na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku wnioskodawca wyraził wątpliwość odnośnie uwzględnienia przez organ rentowy do stażu pracy okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. od dnia 19 września 1994 roku do dnia 30 listopada 1994 roku.

(rozprawa z dnia 26 października 2021 e-protokół (...):01:25-00:04:45 – płyta CD – k. 65)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku tutejszy sąd ustanowił do S. J. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

(postanowienie – rozprawa z dnia 26 października 2021 e-protokół (...):07:36-00:08:09 – płyta CD – k. 65)

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2021 roku pełnomocnik skarżącego podniósł, że twierdzenia organu rentowego jakoby należało interpretować pojęcie okresu składkowego i nieskładkowego zgodnie z treścią art. 58

ustawy o emeryturach i rentach z FUS są sprzeczne z Uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 roku, I UZP 5/05.

(pismo – k. 83-84)

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2022 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oświadczając, że skarżący nie kwestionuje przyjętych przez ZUS okresów składkowych i nieskładkowych. Jednocześnie pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o nieobciążanie skarżącego kosztami procesu oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów pełnomocnictwa procesowego udzielonego z urzędu oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w części ani w całości.

(rozprawa z dnia 15 lutego 2022 roku e-protokół (...):01:11 – 00:04:26 i 00:04:29 – 00:08:28 – płyta CD – k. 101)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 19 marca 2021 roku skarżący złożył do ZUS wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek – k. 1-3 plik V załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 12 kwietnia 2021 roku ustalono, że skarżący jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 21 lipca 2020 roku. Data powstania częściowej niezdolności do pracy: 31 grudnia 2018 roku. S. J. jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 stycznia 2022 roku. Data powstania całkowitej niezdolności do pracy: 22 lipca 2020 roku. Brak jakiegokolwiek niezdolności do pracy w okresie od dnia 31 marca 2021 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku. Badaniem lekarskim rozpoznano: ropień przedpęcherzowy, podejrzenie guza pęcherza moczowego z przetoką do ropnia, przebytą posocznicę 10.2020, przewlekłą chorobę wieńcową, stan po (...) ściany przedniej i stan po P. (...) z implantacją 2 stentów DES, stan po P. (...) ze stentem DES, napadowe FA, stan po C. 19 w 2020, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę t.2, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

(orzeczenie – k. 9-9 verte plik V załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 88 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej)

Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od powyższego orzeczenia.

(okoliczność bezsporna)

Skarżący zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w K. od dnia 19 września 1994 roku do dnia 30 listopada 1994 roku na stanowisku robotnika ogólnobudowlanego.

(świadczenie pracy – k. 71)

W dziesięcioleciu liczonym wstecz od daty powstania całkowitej niezdolności do pracy, od dnia 27 czerwca 2016 roku do dnia 27 października 2016 roku, od dnia 11 maja 2017 roku do dnia 28 lutego 2018 roku, od dnia 1 września 2018 roku do dnia 30 grudnia 2018 roku wnioskodawca udokumentował okres składkowy w ilości: 1 roku, 5 miesięcy i 22 dni, od dnia 28 października 2016 roku do dnia 27 kwietnia 2017 roku, od dnia 1 marca 2018 roku do dnia 29 sierpnia 2018 roku, od dnia 31 grudnia 2018 roku do dnia 24 czerwca 2020 roku wnioskodawca udokumentował okres nieskładkowy w ilości 5 miesięcy i 28 dni (przyjęte w wymiarze nieprzekraczającym 1/3 okresów składkowych). Łącznie 1 rok, 11 miesięcy, 20 dni. Przerwy w okresach ubezpieczenia przekraczały 6 miesięcy.

(karta przebiegu zatrudnienia – k. 13-14, decyzja – k. 15-15 verte plik V załączonych do sprawy akt organu rentowego, okoliczność niekwestionowana przez wnioskodawcę)

Decyzją z dnia 9 grudnia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku skarżącego z dnia 24 listopada 2021 roku odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

ZUS uwzględnił udokumentowane okresy składkowe wnioskodawcy w ilości: 24 lat, 11 miesięcy, 29 dni. Uwzględnieniu podlegał okres zatrudnienia skarżącego od dnia 19 września 1994 roku do dnia 30 listopada 1994 roku.

(karta przebiegu zatrudnienia – k. 16-17, decyzja – k. 18-18 verte plik V załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych do sprawy aktach organu rentowego oraz w dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została podważona przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.0.291 t.j.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3–8 i pkt 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11, 12 i pkt 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15–17 oraz art. 7 pkt 1–3, pkt 5 lit. a, pkt 6 i 12, oraz w okresach pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust.2 wskazanej ustawy).

Wskazane w cyt. przepisie art. 57 warunki muszą być spełnione kumulatywnie. Brak choćby jednego z nich powoduje brak prawa do świadczenia.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 w/w ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;

2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;

3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;

4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej oraz okresów pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (ust. 2 w/w przepisu).

Jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe (ust. 3 w/w przepisu).

Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 4 w/w przepisu).

W myśl art. 12 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust 1 ustawy stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji lub możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca zakwestionował decyzję organu rentowego z dnia 20 maja 2021 roku odmawiającą mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W przypadku ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, okresy składkowe i nieskładkowe muszą wynosić łącznie co najmniej 5 lat (art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy). W myśl art. 58 ust. 2 pięcioletni staż okresów składkowych i nieskładkowych powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej oraz okresów pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego określonych w przepisach o świadczeniach rodzinnych lub zasiłku dla opiekuna określonego w przepisach o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W toku postępowania tutejszy sąd ustalił, że ubezpieczony w dziesięcioleciu liczonym wstecz od daty powstania całkowitej niezdolności do pracy osiągnął okres składkowy w ilości 1 rok, 5 miesięcy i 22 dni oraz okres nieskładkowy w ilości 5 miesięcy i 28 dni. Łącznie 1 rok, 11 miesięcy i 20 dni.

Ponadto w ocenie sądu ubezpieczony nie spełnia warunku odnośnie wymaganego przez ustawodawcę wykazania 30 - letniego okresu składkowego, albowiem wykazał okresy składkowe w ilości: 24 lat, 11 miesięcy, 29 dni.

W uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., I UZP 5/05 (OSNPUSiSP 2006, nr 19-20, poz. 305) do której w toku postępowania nawiązywał pełnomocnik skarżącego wyrażony został pogląd, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy

emerytalnej), bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-letnia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Uchwała ta nie znajduje jednak zastosowania do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Począwszy od 23 września 2011 r. do art. 58 dodano ust. 4, na mocy którego zostały zwolnione z obowiązku spełnienia warunku wykazania 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego dodatkowo osoby legitymujące się długim okresem składkowym. W szczególności wymogu wykazania pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego, w dziesięcioleciu poprzedzającym zgłoszenie wniosku o rentę lub powstanie niezdolności do pracy, nie musi spełnić kobieta, która jest całkowicie niezdolna do pracy i udowodniła okres składkowy w wymiarze co najmniej 25 lat oraz całkowicie niezdolny do pracy mężczyzna, który udowodnił okres składkowy w wymiarze co najmniej 30 lat. Oznacza to, że w omawianym zakresie pogląd wyrażony w uchwale I UZP 5/05 przestał być aktualny, a przepis art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej ma zastosowanie do osób, które warunki wymagane do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy, spełniły po jego wejściu w życie tzn. po 23 września 2011 r. W obecnie obowiązującym stanie prawnym nie jest zatem zwolniona od obowiązku wykazania przesłanki z art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej osoba, której dotyczy art. 57 ust. 2 ustawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie – Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 kwietnia 2016 roku, sygn. akt III AUa 615/15).

W przedmiotowej sprawie ustalono, że zarówno w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku o rentę, jak i poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy odwołujący nie ma wymaganych 5 lat okresu składkowego i nieskładkowego. Nadto nie może on być zwolniony z tego wymogu na mocy art. 58 ust. 4 bowiem nie udowodnił 25 lat okresu składkowego. Wyjaśnienia wymaga, że z literalnej treści powołanych przepisów art. 57 ust. 2 i 58 ust. 4 wynika, że dotyczą one dwóch zupełnie innych przesłanek. Otóż z art. 57 ust. 2 wyraźnie wynika, że dotyczy on wyłącznie warunku powstania niezdolności do pracy w okresie ubezpieczenia lub w ciągu 18 miesięcy od jego ustania. Przewiduje, że ściśle określone osoby tj. będące całkowicie niezdolne do pracy i mające okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny nie muszą wykazywać, że stały się niezdolne do pracy właśnie w okresie ubezpieczenia lub w ciągu 18 miesięcy od jego ustania. Innymi słowy osoby takie mogą nie spełnić wymogu z art. 57 ust. 1 pkt 3 i mimo to uzyskać prawo do renty. Nie zwalnia to ich jednak z konieczności spełnienia pozostałych przesłanek wynikających z art. 57 ust. 1 tj. muszą być niezdolne do pracy (pkt 1) i muszą mieć odpowiednio długi okres składkowy i nieskładkowy (pkt 2). Jak już wspomniano długość okresu składkowego i nieskładkowego wyznacza art. 58 i uzależnia ją od wieku w jakim powstała niezdolność do pracy. W przypadku osób, u których stało się to po 30 roku życia, ów konieczny okres składkowy i nieskładkowy musi wynosić co najmniej 5 lat (ust. 1 pkt 5) a nadto jeszcze musi jeszcze przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (ust. 2). Art. 58 ust. 4 zwalnia z tego obowiązku, bowiem stanowi, że ubezpieczony, który udowodnił okres składkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy nie musi mieć owych 5 lat ubezpieczenia w dziesięcioleciu przypadającym przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, co oznacza że te 5 lat może być „zebrane” z całego okresu ubezpieczenia, a nie jedynie z ostatniego dziesięciolecia. Widocznym jest zatem, że zarówno art. 57 ust. 2 jak i art. 58 ust. 4 zwalniają ubezpieczonych z spełnienia jednej z przesłanek nabycia renty ale każdy z nich z innej. Art. 57 ust. 2 zwalnia z konieczności powstania niezdolności do pracy właśnie w okresie ubezpieczenia lub w ciągu 18 miesięcy od jego ustania, a art. 58 ust. 4 z konieczności wykazywania 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w dziesięcioleciu przypadającym przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Trzeba tu zaznaczyć, że odwołujący stał się niezdolny do pracy już po zmianie jakiej dokonało wprowadzenie do ustawy rentowej art. 58 ust. 4 co miało miejsce 23 września 2011 r.

Sąd dostrzega przy tym fakt, że przed momentem wejścia w życie art. 58 ust 4 ustawy, art. 57 ust. 2 był rozumiany w ten sposób, że stanowił samodzielną podstawę do przyznania świadczenia osobie, która była całkowicie niezdolna do pracy i jednocześnie udowodniła okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet lub 25 lat dla mężczyzn., już bez potrzeby wykazywania 5-letniego okresu ubezpieczenia przypadającego w ostatnim dziesięcioleciu przypadającym przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, na co wskazywał

Sąd Najwyższy w uchwale z 23 marca 2006 r. Jednakże, wobec wprowadzenia do ustawy nowej zasady, wynikającej z art. 58 ust. 4 ustawy, uchwała ta straciła aktualność. Nie jest już bowiem zasadne twierdzenie, że art. 57 ust. 2 w sposób szczególny w porównaniu do przesłanek (warunków) przewidzianych w ust. 1 określa przesłanki prawa do renty, a określony w nim minimalny wymagany okres składkowy i nieskładkowy spełnia przewidziany w ust. 1 pkt 2 warunek uzyskania prawa do renty w postaci posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego i przez to przepis art. 58 ust. 1 nie odnosi się do art. 57 ust. 2, który określił minimalny okres składkowy i nieskładkowy. Właśnie treść art. 58 ust. 4 potwierdza, że ustawodawca nie traktuje art. 57 ust 2 jako samodzielnie określającego wymogi dotyczące minimalnego stażu ubezpieczeniowego, ale że jest on określony w art. 58 i jest ustalany zgodnie z wynikającymi z jego ust. 1, ust. 2 i ust. 4 zasadami.

Reasumując poczynione rozważania, skarżący nie mógł nabyć prawa do świadczenia jedynie w oparciu o treść art. 57 ust. 2 ustawy o rentach i emeryturach z FUS rozumianego w sposób przedstawiony w omówionej wyżej uchwale Sądu Najwyższego, gdyż utraciła ona swą aktualność. W związku z tym musiał spełnić wszelkie warunki z art. 57 ust 1 pkt 1, 2 i 3, w tym i warunek posiadania co najmniej 5 lat składkowych i nieskładkowych przypadających na dziesięciolecie poprzedzające powstanie niezdolności do pracy i złożenie wniosku. Wnioskodawca nie został z niego zwolniony, bowiem, choć jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, to jednak nie ma 30 lat okresów składkowych(a nawet 25).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w punkcie 1 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokat H. S. kwotę 110,70 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze (Dz.U.2020.0.1651 t.j.), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił stosownie do treści § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.0.18 t.j.). Wartość przyznanego wynagrodzenia zwiększono zaś o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług (§ 4 ust.3).